

# Луціан

Знову і знову він з'являється в оточенні Ребекки — таємничий Луціан, який не має ні минулого, ні спогадів. Єдиний сенс його життя — Ребекка, про яку він мріє неспинно. Дівчина теж із першого погляду відчуває до нього потяг, що не може пояснити. Але перш ніж вони встигають дізнатися про причину цієї пристрасті, їх розлучають. Обох огортає нестерпний біль, який можна порівняти з почуттям, коли втрачаєш близьку, кохану людину. Воно неокрає та особливе. І тільки знову здобувши одне одного, вони можуть жити.

ІЗАБЕЛЬ АБЕДІ

ЛУЩІАН

# Ізабель Абеді Луціан



Автор Isabel Abedi.

© 2009 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

© Кобилінська І. В., переклад, 2021

© Болдирєва Н. В., обкл., 2021

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2021

ISBN 978-617-09-7062-6 (epub)



Усі права збережено.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якій формі без письмового дозволу власників авторських прав.



Серія «Young adult. Сучасна проза».  
Даний переклад опублікований за домовленістю  
з Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

Оригінальна назва: Lucian.

[www.arena-verlag.de](http://www.arena-verlag.de)

Усі права застережено.

### **Абеді Ізабель**

A14 Луціан / Ізабель Абеді; пер. з нім. І. В. Кобилінська. — Харків:  
Вид-во «Ранок», 2021. — 464 с. — (Серія «Young adult. Сучасна  
проза»)

ISBN 978-617-09-6964-4

Знову і знову він з'являється в оточенні Ребекки — таємничий Луціан, який не має ні минулого, ні спогадів. Єдиний сенс його життя — Ребекка, про яку він мріє неспинно. Дівчина теж із першого погляду відчуває до нього потяг, що не може пояснити. Але перш ніж вони встигають дізнатися про причину цієї пристрасті, їх розлучають. Обоє огортає нестерпний біль, який можна порівняти з почуттям, коли втрачаєш близьку, кохану людину. Воно неокрає та особливе. І тільки знову здобувши одне одного, вони можуть жити.

**УДК 82-311.3**





ІЗАБЕЛЬ АБЕДІ

# ЛУЦІАН



# ПЕРША ЧАСТИНА

# ОДИН

Вечір середи завжди був нашим — Янне, Шпатц і моїм.

Ще відтоді, як я була маленькою дівчинкою, ми втрьох завжди проводили ці вечори разом (за винятком канікул) у тому ж самому місці — вдома, у Гамбурзі, на вулиці Райнвіллєтерассе, 9.

Це була ідея Шпатц — подружки Янне. Невдовзі після того, як переїхала до нас, вона оголосила вечір середи дівочим і навіть роздобула для такої події корону. Та була пластикова, з різнокольоровими стразиками (з відділу іграшок універмагу, де тоді підробляла Шпатц).

Шпатц же і встановила правила для наших дівочих вечорів: кожна з нас по черзі мала право надягнути «корону середи» і вирішувати, як ми проведемо цей вечір. Єдина обов'язкова умова — це мало бути щось таке, що ми могли б робити разом і що нічого нам не коштувало.

Коли ми вперше влаштували наш дівочий вечір, саме мені дозволили надягнути корону. Я почувалася справжньою королевою, тож призначила Шпатц і Янне моїми камеристками. Янне повинна була приготувати мою улюблену страву — млинці з шоколадним соусом. А Шпатц я звеліла малювати казкових тварин — драконів, єдинорогів, грифонів, — яких ми згодом усі разом розмальовували.

Згодом корона загубилась або ми просто припинили її надягати. Але дівочий вечір залишився і з роками став нашою традицією, від якої ми відмовлялися, тільки коли траплялося щось дуже серйозне.

Тим часом мені вже було шістнадцять, і тієї середи була черга моєї мами, Янне, планувати наш дівочий вечір. Девіз — «Прибирання мотлоху».

Коли мама відчинила велетенську шафу на горищі, ми зі Шпатц застогнали, та Янне постукала по уявній короні й заявила:

— Ніколи не зашкодить позбавитися минулого хоч трохи. Тож жодних відмовок, дівчата! Розберімося із цим мотлохом.

Надворі бушувала осіння злива. Її крижані пальці тарабанили в шибки, але тут, нагорі, під дахом, було тепло і дуже затишно. Янне запалила свічки, з колонок лилася «Місячна соната» її улюбленого

композитора Бетговена, а з кухні аж до нас нагору долинав аромат свіжого яблучного струделя.

Горище займало всю верхню частину нашої квартири. Від наших кімнат унизу його відділяли лише круті гвинтові сходи. Старі дерев'яні дошки для них витесував ще тато.

Ми любили наше горище. Воно стало місцем наших сімейних посиденьок, а вітальнею ми користувалися тільки тоді, коли приходили гості. Кожен із нас вклав у це горище часточку себе. Саме я захотіла велику канапу з купою подушок, на якій ми провели незліченні вечори середі за переглядом улюблених фільмів. Кімнатні липи мама купила ще малесенькими саджанцями, коли народилась я, а тепер вони вже сягнули стелі. Янне ж щотижня прикрашала новими квітами велику скляну вазу. Від Шпатц тут був програвач платівок і полиця з величезною їх колекцією. Більшість наших меблів Янне і Шпатц разом відкопали на старих блошиних ринках, причому мама завжди торгувалася, а Шпатц уже домовлялася про остаточну вартість.

Єдиною річчю на горищі, яка дісталася нам у спадок, був секретер моєї прабабусі Моми, за яким Янне раніше писала звіти про надані психологічні консультації.

Біля секретера на важкому латунному ланцюгу висіла пташина клітка. У ній жили Джон Бой і Джим Боб. Обох хвилястих папужок мамі подарував колишній пацієнт. У свої тринадцять років вони вважалися вже доволі старенькими, і Янне зворушливо піклувалася про них. Шпатц же ненавиділа, коли тварин тримали за ґратами. Через це вона називала наших папужок співкамерниками, а мама щоразу ображено зиркала на неї.

Джим Боб, сховавши дзьоб під крило, чистив пір'ячко, а Джон Бой допитливо спостерігав, як ми сиділи перед горою старого мотлоху і сперечалися, що треба лишити, чи краще сказати — чого не треба лишати.

— Ні! — на весь голос вигукнула Шпатц.

Вона кинулася до Янне і спробувала вихопити в неї з рук усміхненого гумового гномика у блакитній шапці, якого мама саме збиралася опустити в коробку з написом «Прощавайте, дівчата».

— Чому ні? — переводила мама спантеличений погляд зі Шпатц на гумового гнома.

— Тому що вічно голодний Антон був щастям мого дитинства, — ображено відказала Шпатц. — Він відправиться на блошиний ринок тільки через мій труп.

Вона схопила Янне за зап'ясток і почала лоскотати, доки мама, сміючись, не здалась і не випустила гнома.

Шпатц підняла і притиснула його до себе, ніби хотіла захистити. Вона усміхнулася гномові.

— Йди сюди, Антоне. Подалі від безсердечної королеви середи. Відсьогодні ти житимеш на нашому телевізорі.

— На телевізорі? Нащо ця штука на телевізорі? — приголомшено запитала я.

Шпатц здмухнула пилінку з носа і поглянула на мене так, ніби я сама перетворилася на гнома, до того ж злого.

— Штука? Те, що твоя мама хоче продати на блошиному ринку, — ніяка не штука, а ціла епоха в історії німецького телебачення!

Вона підсунула гумового гнома мені під самий ніс.

— Дозвольте відрекомендувати, — сказала Шпатц і нахилила в поклоні голову гномика, — Ребекко, це — вічно голодний Антон, представник чоловічків із Майнцеля<sup>1</sup> і зірка телевізійної реклами сімдесятих років. Антоне, це Ребекка — донька першої мами Янне і моя донька, я друга мама. Скажи: «Добрий вечір».

<sup>1</sup> «Чоловічки з Майнцеля» — короткі мультфільми про гномиків, які з 1963 року транслювали на німецькому телеканалі ZDF перед рекламними блоками. (Прим. пер.)

— Добрий ве-е-е-чір, — крякнув гумовий гном зміненим голосом. Ми зі Шпатц розсміялися. Янне зітхнула і відкинула з чола біляве волосся. Від цього на її обличчі лишилася чорна смуга, яка зовсім їй не пасувала. Моя красуня мама мала тіло легкоатлетки, і навіть якщо розбудити її з глибокого сну о третій ночі, вона так чи так виглядатиме ідеально.

— Гаразд. Якщо товариш Антон не пустуватиме, може лишатися, — погодилася вона й знову схилилася над коробкою. — А як бути із цим?

Янне високо підняла червону пластикову трубу, і я вигукнула:

— О-о-о, мені її подарував татко, пам'ятаєш? Після свята в дитсадку, коли Сьорен заблював мені сукню смаженою ковбаскою. Я смерділа,

наче свиня, і страшенно соромилася, а ввечері татко приніс мені дудку, щоб утішити мене. Хочете, я зіграю щось для вас?

— Ту-ру-ру-у-у-у, — протягнула Шпатц, підморгнувши мені.

— Слухайте, так ми ніколи не закінчимо, — пробурчала Янне. — Завдання на сьогоднішній вечір не грати, а розхаращувати. То викидаємо твою дудку, чи як?

— Ні.

Я відклала дудку і відкрила велику коробку з книжками. Серед фахової літератури Янне, мистецьких альбомів Шпатц і кількох засмальцьованих книжок рецептів я відкрила кілька старих дитячих книжок із малюнками.

Мама підсунулася ближче і розгорнула «Там, де водяться диковиська» Моріса Сендака<sup>2</sup>.

<sup>2</sup> Дитяча книга про монстрів (*Прим. пер.*)

— Це була твоя улюблена книжка. Ти страшенно боялася монстрів, до яких Макс помандрував уві сні. Але знову й знову хотіла слухати цю історію, — усміхнулася Янне. — Ти заплющувала очі й уявляла, як пливеш із Максом на вітрильнику. Я вдавала із себе різних диковиськ. Ти хотіла чути їхній страшний рев і бачити, як вони скалять жахливі зуби, як вибалушують жаскі очиська і показують моторошні пазурі, доки Макс не grimнув: «Ані руш!» — і не причарував їх чудесним фіглем. Пам'ятаєш, Вовченятку? Ти знала текст напам'ять.

Я поклати голову на плече Янне і поглянула на вітрильник, де на палубі сидів Макс у костюмі вовка. Аркуші вже зовсім пожовкнули, і від них точився особливий аромат старих книжок.

— Так, і досі пам'ятаю, — сказала я і перевела погляд на Шпатц: — А ти намалювала для мене вітрильник. Але на ньому було написано не «Макс», а «Ребекка».

І так продовжувалося далі. Кожен предмет, який ми діставали з коробки, приносив із собою історію. Був тут *убивчий дірндль*<sup>3</sup> із червоною шнурівкою, його з Мюнхена мені привезла бабуся, коли я пішла до першого класу. Просто над лівою ключицею у тканині стирчала забута шпилька. В перший і в останній раз, коли я наділа цю дурну штуку, мене штовхнули на шкільному подвір'ї під час гри, шпилька відкрилася, і голка глибоко вп'ялася в шкіру.



<sup>3</sup>Традиційне жіноче вбрання із блузи та сарафану, популярне на півдні Німеччини. (Прим. пер.)

Був тут кіт удачі з піднятою лапкою, виготовлений із позолоченого пластику, — сувенір з Азії, який Шпатц привезла для Янне. Того ж дня мама купила лотерейний квиток і виграла тридцять євро.

— А пам'ятаєте, як в Гамбурзі ми з Ребеккою пішли в собор і загубилися в дзеркальній кімнаті?..

А ще тут був Шаркі — мій надувний матрац. Його подарувала Шпатц, коли мені було чотири і я ще не вміла плавати. Матрац мав голову акули з роззявленою пащею і величезними гумовими зубами. В однієї старенької пані ледь інфаркт не трапився, коли я на своєму матраці підпливла до неї в басейні.

В одній із коробок, на якій Шпатц намалювала череп, були зібрані всі різдвяні подарунки від її матері, а в іншій зберігалися ентомологічні коробки. Я дістала першу зверху і стала розглядати її вміст. За склом знаходилося дещо, що було першим мистецьким об'єктом Шпатц — зв'язаний гачком із рожевої та зеленої пряжі сцифоїдну медузу, що має форму морського дзвона.

Я була у другому класі, коли Шпатц почала роботу над цією серією. Вона назвала її «Прядиво моряка» і місяцями виплітала гачком морські анемони, зіркові корали і поліпи, які потому вкладали в коробочки для комах і накривала скляними кришками.

Шпатц тим часом дістала коробку з написом «Дрібнички». Поклала радіо для душа в рюкзак, відклала срібне кишенькове дзеркальце і рожевувату вампірську щелепу, а потім вийняла фоторамку.

— Тільки погляньте, маленька русалонька з Каліфорнії, — сказала вона і розсміялася, простягаючи мені рамку.

На фото мені було, певно, років п'ять. Дві руки тримали моє витягнуте тільце над дзеркальною поверхнею озера. Я розставила руки, ніби в польоті, і здавалося, що ось-ось лусну від щастя.

— Це було на озері Насіменто, — нагадала Янне. Того літа ти навчилася плавати. Татко весь час підіймав тебе в повітря, щоб ти могла стрибати з його рук у воду.

Її голос звучав м'яко. Вона взяла з наших рук фото і витерла пил зі скла.

Розглядаючи своє усміхнене дитяче обличчя, я подумала, що то був мій єдиний візит на батьківщину татка. Спогад про це, хоча й туманний, лишився досі. Я постійно називала те озеро Драконовим. Я торкнула маму, показуючи на фото:

— І? Мене ти теж виставиш на блошиному ринку?

— Ні, гадаю, ця частинка минулого залишиться з нами, — рішуче заявила Янне і відклала фото вбік.

З кухні почувся різкий дзвін.

— Дін-дон! — вигукнула Шпатц. — Важливе оголошення: маленький яблучний струдель хоче, щоби матуся забрала його з пекарського раю.

Вона невинними очима поглянула на Янне. Я розсміялася, але мене легко заглушив сміх Шпатц. Подруга мами була дуже маленькою і надзвичайно граційною, мала коротке світло-каштанове, вічно розтріпане волосся і великі золотаві очі. Лише сміх не пасував до її зовнішності. Він торохтів, ніби скинутий зі сходів мішок, набитий бляшанками, і хотіли ви того чи ні, цей сміх заражав і вас.

— Ну, тоді люба матуся так і зробить, — врешті погодилась Янне.

Вона струсила із джинсів пил, озирнулася на вселенський хаос, який за останні кілька годин утворився навколо нас.

Шпатц потребувала гармидеру, і панував він передусім у її кабінеті. Повсякденні справи, як-от податкова звітність або робота за комп'ютером, були для неї непосильними — Янне ж мала природний організаторський талант, і майже ніщо не могло вивести її з рівноваги.

Єдиний виняток — безлад у домі. Розкидані речі, неприбраний посуд або захаращена робоча поверхня в кухні доводили мою спокійну маму до сказу.

— Без паніки, — сказала я, помітивши, як на обличчі Янне з'явився стривожений вираз. — Ти принесеш яблучний струдель, а потім ми доприбираємо. Обіцяю!

Янне кивнула на знак подяки і заходилася прокладати між коробками шлях донизу.

Трохи згодом вона повернулася з переповненою тацею.

— Смачного, дівчата, — сказала вона, розставляючи тарілки на великому бамбуковому столі. — Але більше жодних відмовок після

цього. Ми розберемо ці гори мотлоху, або я — не Янне Вольф. Через годину коробка для блошиного ринку буде заповненою!

Вона змахнула ножем, ніби хотіла розрізати повітря.

Ми з'їли увесь яблучний струдель, присмачивши його ванільним соусом, причому половину з'їла я, а другу розділили між собою Янне і Шпатц. Після цього ми проголосили Янне королевою струделів дівочого вечора і нарешті, скиглячи, знову взялися до прибирання.

У коробці для блошиного ринку назбиралася скромна купка фахових книжок Янне, настільних ігор і CD-дисків, а гори речей, що ми збиралися залишити, ставали все вищими й вищими.

Шпатц шанобливо складала стосиком старі відеозаписи фільмів Годара та Гітчкока (нам обов'язково треба купити ще один відеопрогравач, доки не пізно); я підсунула собі старі дитячі книжечки і вмостилася на них, наче на табурет; Янне дістала з останньої коробки дещо маленьке й біле. Тієї миті я щось відчула. Здалося, ніби від легенького подиху всередині мене щось обірвалося. Я ледь уловила це відчуття, ніби хтось пінцетом висмикнув волосинку, що вросла мені під шкіру. Рвучкий порух — і все минуло. Лишилося дивне відчуття порожнечі, що його я ніяк не могла зрозуміти. Я відклала думки про це подалі (потім виявилось, що аж за північ) і спробувала відволіктися, а тим часом Янне поклала мені на коліна маленького іграшкового ведмедика.

— Це був твій найперший подарунок на день народження, — промовила вона.

Засмоктаний плюшевий ведмедик був не більшим за долоню Янне. Темно-коричневі фетрові кола були йому за очі, чорний вузлик пряжі — за носик, а на білій пухнастій щічці лишилася пляма від шоколаду.

— Ти цього точно не пам'ятаєш, — продовжувала Янне. — Мама подарувала його тобі, коли ми принесли тебе додому з пологового. Ведмедик мав оберігати твої сни, але ти і вдень не випускала його з рук. Ти всюди тягала його за собою. Якимось ми забули його у греків, то ти так довго ревіла, що я посеред ночі подзвонила панові Папатрехасу, і той відправив твого ведмедика до нас на таксі. Ти навіть ім'я йому дала. Як же там було... Лі чи Ла?..

Янне, нахмурившись, пригадувала.

— Лу, — пробурмотіла я, сама не розуміючи, чому це ім'я зірвалося з мого язика. Я взагалі не пам'ятала цього маленького ведмедика.

З пташиної клітки почулося скрипіння. Це був Джон Бой. Він завзято гострив дзьоба об маленький шматочок сепії. Я витріщилася на зеленого папужку, не розуміючи, що зі мною коїться, і, коли він змахнув крилами, чомусь здригнулася.

Янне не спускала з мене стривоженого погляду.

— Гей! Ти зовсім зблідла. Усе гаразд, Вовченятку?

Я кивнула, хоч це й було неправдою. Раптом я відчула себе надзвичайно виснаженою.

— Думаю, мені вже час лягати спати, — промимрила я. — У мене завтра першим уроком англійська.

Шпатц співчутливо поглянула на мене.

— Перекажи йому, що наступного разу, як спробує прискіпатися до тебе, я особисто заявлюся до нього і відлупцюю його твоєю старою дудкою.

— Хороша ідея, — пробурчала Янне. — Давно треба було так зробити.

Мій викладач англійської був нашою улюбленою темою. Янне і Шпатц терпіти не могли, коли хтось ускладнював мені життя, особливо якщо на те не було жодної причини.

Я швидко підвелася з підлоги й винувато поглянула на Янне:

— Можна, щоб... можна мої речі полежать тут до завтра?

Це було риторичне запитання.

Я розуміла, що завтра тут і сліду не лишиться від нашого прибирання. Знала ж бо, що хай як пізно затягнувся вечір, рано почався ранок, Янне ніколи не піде спати, лишивши по собі безлад. Коли ми не могли виконати свою частину хатньої роботи, мама дуже нервувалась. Та сьогодні вона мене здивувала.

— Я все зроблю, — промовила вона. — Твої речі я лишу біля дверей, гаразд?

— Дякую.

Я поцілувала Янне, кивнула Шпатц, яка знову заходилася вивчати відеокасети. Вона саме тримала в руці касету з фільмом «Чорний Орфей»<sup>4</sup>.

<sup>4</sup> Музичний фільм, що 1959 року поставив французький режисер Марсель Камю за п'єсою «Орфей із Консейсана» Вінісіуса ді Морайса, де міф про Орфея перенесено до Ріо-де-Жанейро. (Прим. пер.)

— Чудовий фільм, — бурмотіла вона собі під носа. — Нам точно треба дістати програвач. У касетах таки щось романтичне.

— Добраніч, Шпатц, — сказала я й обернулася до пташиної клітки. Джон Бой уже сховав голівку під крило. Пір'я його настовбурчилося, а грудка підіймалася й опускалася в заколисливому ритмі.

— Добраніч, Джоне Бой. Добраніч, Джиме Боб.

Шпатц неухважно помахала, а Янне мені усміхнулася.

— Добраніч, Вовченятку. Хороших снів.

Уже у своїй кімнаті, знімаючи сукню, я помітила, що й досі тримаю в руках ведмедика. Я взяла його із собою до ліжка і вимкнула світло. Дивне відчуття у грудях досі не минало. Я не могла точно пояснити його, лише знала, що воно насувалося з кожною хвилиною.

Моя кімната розташовувалася на першому поверсі. Я чула кроки над собою: важко ступала Янне, дріботіла Шпатц. Дощ досі не вщух. Він стукотів у шибку. Я любила цей звук, як і сам момент засинання. Чарівні секунди, коли ми переміщуємося в іншу реальність, я завжди вважала чимось особливим. Інколи здається, ніби падаєш, часом — ніби спускаєшся на дно, але сьогодні відчуття було таке, ніби сон учепився в мене грубими нетерплячими пальцями. Десь удалині загуділа корабельна сирена, і я провалилася в сон.

Сон обморочив мене, наче сильний наркотик. Я лежала в якійсь кімнаті на темно-зеленому плюшевому килимі. Стіни були оббиті деревом, у кімнаті стояло ліжко з квітчастою ковдрою, над ним висіла картина — попелястий, без смаку намальований гірський ландшафт. Над моєю головою похитувалася люстра, а навколо мене лежали скалки. Вони були повсюди: на моєму животі, на долонях. У повітрі висів солодкуватий металевий запах, і я швидко з жахом зрозуміла, що це запах крові.

Моєї крові? Я з усіх сил намагалася вдихнути, але в кімнаті не було повітря, а можливо, це в мені не було повітря. Я відкривала рот,

стогнала, хотіла поворухнутися, та не могла, навіть пальці мене не слухалися.

Де я? Ця кімната була мені незнайома. Що я тут роблю? Чому я сама? Ні, там був ще хтось, я відчувала це, але не могла розгледіти обличчя. «*Будь ласка. Будь ласка, не... не залишай мене...*»

Навіть слова були як скалки: холодні й гострі, вони навіювали страх. Тільки зараз я зрозуміла, що благаю зберегти собі життя. Кімната — чужа, химерна й байдужа, сильно видовжилася, відтак почала стискатися, стіни все щільніше насувалися на мене. Стало холодно, навколо відчувався сморід поту.

Я прокинулася від власного крику.

Поруч сиділа мама, тримала мене за руку і прибирала волосся з мого чола. Я була наскрізь мокра від поту і крізь пелену туману чула голос Янне:

— Вовчентку, це лише сон. Чуєш? Усе гаразд. Усе минуло.

Я судомно хапала ротом повітря. Ні. Ні! Ще не минуло. Я роззирнулася: це була *моя кімната*, така знайома. Щоб переконатися в цьому, мої очі зупинялися на кожному предметі. Чорне крісло-мішок. На полиці — нагороди зі змагань із плавання. Яскраво-червоний автомат для цукерок, який Себастьян заповнив для мене кольоровими драже. Мій письмовий стіл зі стареньким татковим ноутбуком *Apple*, на стіні — велика металева вивіска, на якій жінка з п'ятдесятих засукала рукав свого синього комбінезона. Великими літерами внизу було написано: «*We Can Do It*».

Добре. Це дійсно була моя кімната, обіч мене сиділа моя мама і заспокійливо говорила до мене, наче до маленької дитини. Я відчувала запах парфумів, змішаний із теплом її шкіри. Але чому моє серце не припиняло калатати? Мене ледь не знудило від духу мого власного поту. Щось шкребло у грудях. Я відчувала на собі крижану руку, яка, здавалося, висотувала з мене повітря. Страх, що не зможу дихати, був настільки сильним, що я судомно хапала повітря. Я не відчувала власних рук, а обличчя Янне, на диво, було дуже далеко, хоча вона сиділа біля мене.

— Ребекко? Ребекко...

Я намагалася сконцентруватися на голосі Янне, але її слова долітали до мене, ніби здалеку.

— ...золотце, послухай мене...

Я старалася з усіх сил, розтуляла рота, проте не могла нічого відповісти. Голос Янне став гучнішим, набрав професійного тону, але й досі лишався спокійним. Вона поклала руку мені на груди.

— Так, Ребекко. Я хочу, щоб ти видихнула. Відчуваєш? Дозволь повітрю вийти. Так, добре. Ще трохи. Видихай. Випусти повітря. Виходить, бачиш? Ще раз так само. Так, ось так правильно.

Нарешті мій голос повернувся. Хоча звучав він радше як жалюгідний скрегіт:

— Мені... Мені... нас... наснилося, що я помираю. Там була кімната, мамо. Із зеленим килимом. Там було ліжко. Люстра. Усе було таке... справжнє.

Мені знову забракло повітря — я сконцентрувала погляд на обличчі Янне.

— Там були великі скалки. І біля мене був... хтось, просто біля мене. Він... воно... я не могла...

Я зупинилася. Це не допомагало. Навпаки, моє дихання взагалі уривалося.

Янне стисла мою долоню і спробувала підвестись. Я чула, як вона сказала, що хоче відкрити вікно, та я заперечно похитала головою і міцніше вхопилася за її руку.

Долоня Янне знову лягла мені на груди, але від цього мені стало тільки гірше. Рука була заважкою.

— Золотку, це був лише сон, чуєш?

Я чула її слова, але не розуміла їх.

Голос Янне тепер звучав ніжно, але наполегливо:

— Ребекко, тебе щось тривожить? Ситуація із Себастіаном? Чи це якось пов'язано з татком і Мішель? Сни завжди мають якусь причину, Вовченятку. Інколи допомагає, якщо знайти її.

«Ні!» — кричало все всередині мене. Немає жодної причини. Від ситуації із Себастіаном минуло вже шість тижнів, а з татком усе було якнайкраще. Чорт забирай, я почувалася якнайкраще.

Янне розглядала мене. Її уважний погляд був сповнений тривоги, і я раптом дуже захотіла, щоб вона припинила так дивитися на мене.

Моя мама — психологиня, спеціалістка в усьому, що стосується снів. Хоча її звичка завжди докопуватися до причини інколи дратувала,

однак я знала, що вона не розігрувала переді мною сцену «я-твоя-найкраща-подруга», а виявляла щире материнське піклування. Я хотіла запитати в неї, чи нормально це — марити про власну смерть, чи можуть сні здаватися такими реальними. Але так і не спитала, бо раптом у мені з'явилася дивна впевненість, що мама тут нічим не зарадить.

Уперше в житті я відчула себе самотньою.

— Усе гаразд, мамо, — ледь видавила я із себе. — Я знову в нормі... дякую. Я спробую заснути.

Зібравши всі сили, я сконцентрувалася на тому, щоб заспокоїти дихання, поволі мені це вдалося.

— Зі мною все гаразд, — повторила я переконливішим голосом. — Чесно, мамо.

— Ну добре, — недовірливо промовила Янне. — Я залишу двері відчиненими. Раптом що — тільки поклич, домовилися?

— Дякую, мамо. Хороших снів.

— Тобі теж.

Янне ще на кілька секунд затрималася біля дверей, відтак я почула, як тихо клацнула ручка.

Я стиснула кулаки. От тобі й усе гаразд. Паніка, наче хижий звір, готовий до нападу, зачаїлася десь глибоко всередині. Я розгублено міркувала, що тепер робити. Янне лишила світло в кімнаті увімкненим. Я ніколи не могла спати при світлі, та від самої лише думки про те, щоб вимкнути його, страх випускав пазури.

Я рвучко відкинула ковдру, щоб усе ж таки відкрити вікно. Нічний вітерець принаймні вивітрить цей жахливий сморід. Піднявшись із ліжка, я наступила на щось м'яке. Це був маленький ведмедик.

Певно, коли я спала, він упав із ліжка. Я підняла його, притиснула до грудей, почувгала до вікна.

Злива вщухла. Не відчувалось ані найменшого повіву вітру. Натомість усе оповив туман — повітря стало імлистим і вологим. Наш будинок розташовується в кінці вулиці, і з мого вікна було видно Ельбу.

Удалині миготіли вогні «Квін Мері» — величезного круїзного лайнера, який вчора зайшов у гамбурзький порт. Я спостерігала за цим у компанії С'юз та ще тисячі інших роззяв. Ми їли сандвічі з рибою,



пили гарячий шоколад, я ледь не луснула, сміючись із дурних жартів С'юз. Як мені хотілося зателефонувати зараз найкращій подрузі! Або Себастьяну. Раптом я відчула, що дуже скучила за ним.

Вулиця внизу стала зовсім безлюдною. Певно, уже було пізно. Вікна в усіх будинках темні, туман заліз навіть під припарковані автомобілі. Лише вуличний ліхтар біля нашого дому сіяв тьмяне світло. Воно повсякчас гасло і знову спалахувало.

Тоді я й побачила його.

Внизу, обпершись на ліхтар, стояла темна фігура, і на якусь абсурдну мить я подумала, що це Себастьян. Але це був не він. Це був хтось невідомий — хлопець чи чоловік, я не могла розгледіти, та була переконана, що це точно особа чоловічої статі.

Худа темна постать, притулившись до ліхтаря, дивилася вгору, просто на мене. Його обличчя було не розгледіти — не більше, ніж бліда пляма, волосся — чорніше ночі. Довге пальто на його вузьких плечах видавалося завеликим.

Він ніби приріс до того місця. Єдине, що рухалося, — тремтливе світло ліхтаря: воно з'являлось і зникало, з'являлось і зникало. Чоловік навіть не поворухнувся, коли мій погляд зупинився на ньому, — він продовжував невідривно дивитися в моє вікно, ніби чекав саме на мене.

Це була дуже моторошна картина, та, на диво, я зовсім не відчувала страху. Навпаки, дивилася на незнайому особу під ліхтарем і відчувала, як усе в мені заспокоюється. Паніка сховала пазурі й відступила. Зненацька я відчула страшенну втому.

Я стояла біля вікна нерухомо, нічого не робила, ні про що не думала, тільки дивилася на незнайомця. Потім повернулася до ліжка, скрутилася під ковдрою і заплющила очі.

Цього разу сон ніжно опустився на мене. Його невидимі руки м'яко сповили мене. Вікно лишилося відчиненим навстіж, і останнє, що я запам'ятала, — знову почався дощ, який шепотів і шурхотів мені коліскову.

## ДВА

Десь іздалеку почувся дзвін будильника. Він наближався, ставав вимогливішим, пронизливішим, доки не перетворився на дріль, що свердлив мені голову. Я відкинула ковдру, почувалася так, наче мене автівкою переїхало. У кімнаті панував арктичний холод, маленького ведмедика я й досі стискала в руці. Хапаючи дрижаки з холоду, я підійшла до відчиненого вікна. Коли я визирнула на вулицю, мій погляд одразу ковзнув до ліхтаря. Під ним було порожньо. Один з наших сусідів саме вийшов із будинку, сів у машину й поїхав. Тротуаром повзав навкарачки Лассе — малюк із квартири на першому поверсі, він шукав булочку, яка саме випала з його руки; кудлатий бродячий пес задер лапу на одне з дерев.

Вулиця була такою ж, як і щоранку. Але чому знайомий краєвид хвилював мене більше, ніж той, який був минулої ночі? Незнайомець витріщався просто на моє вікно. У денному світлі сама лише думка про це видавалася жахливою. Той факт, що під ліхтарем зараз нікого не було, мав би мене заспокоїти, та цього не сталося, радше навпаки.

Я потрусила головою, щоби позбутися цього задушливого відчуття.

Що зі мною коїться?

Певно, це нічний жах вибив мене з колії. У нашій сім'ї сни зазвичай бачила лише Шпатц, інколи я навіть заздрила її пригодам уві сні, бо ж зранку майже ніколи не могла пригадати, що мені снилося.

Чому ж саме цей сон до найменших дрібниць урізався мені в пам'ять? З якогось дива в якомусь кутку моєї підсвідомості запеклися барви тієї кімнати. Плюшевий зелений килим, покривало з різнокольоровими квіточками — червоними, жовтими, фіолетовими. Я змучено посміхнулась. Господи, померти в кімнаті з дерев'яними панелями, квітчастим покривалом і зеленим плюшевим килимом дійсно було б кошмаром.

Що б на це сказала С'юз?

Я швидко відійшла від вікна, стала під душ і на максимум відкрутила кран гарячої води. Це допомогло. Вийшовши з ванни,

я почувалася не те щоб як заново на світ народилася (це було б перебільшенням), але мені трохи полегшало.

Я влізла у вчорашні джинси, надягнула сорочку, худі з капюшоном і пішла до кухні. Шпатц, одягнена в чорне кімоно, уже снідала. Її волосся стирчало в усі боки, маленькі долоні обіймали здоровенну чашку з гарячим молоком. Вона глянула на мене поверх чашки типовим поглядом Шпатц, який міг розповісти цілий роман. Особливо зранку, коли вона ще була надто сонна, щоб вимовити повноцінне речення. Сьогодні її погляд сказав: *«Янне розповіла, що трапилося з тобою минулої ночі. Сподіваюсь, тобі краще»*.

Сніданок для мене вже стояв на столі. Янне була ранньою пташкою. Коли о пів на шосту ранку дзвонив її будильник, вона встрибувала у свій спортивний костюм, виходила на пробіжку вздовж Ельби і відтоді була готова до нового дня. Перших пацієнтів вона приймала о пів на восьму, так було й цього ранку.

Зі своєї булочки з кунжутом я дістала зубочистку. Згори до неї була приколота записка з намальованим чоловічком, що скалив зуби. Біля малюнку був напис: *«Покажеш Тайгерові тигра. Тисяча цілунків, мама»*. Я засміялася, особливо через малюнок. Образотворчі здібності Янне були на рівні п'ятирічної дитини.

*«Не смійся з бідолашної мами, вона пів ранку працювала над цим витвором мистецтва»*, — сказав мені погляд Шпатц.

Я обережно відкусила шматочок булки і, оскільки мій шлунок влаштував протест, потягнулася до салямі та мисочки крабового салату не так з голоду, як із примарної надії, що це допоможе подолати відчуття порожнечі у грудях, якого я досі не могла позбутися.

Заняття починались о восьмій, але я вийшла з дому трохи раніше, ніж зазвичай, і перейшла на інший бік вулиці. Притулившись спиною до ліхтаря, я підняла погляд вгору, на своє вікно. Воно було на п'ятому поверсі. Я спробувала уявити, що побачив чи, точніше, що хотів побачити незнайомиць. Мене?

Мій погляд спустився на поверх нижче.

— Або фрау Данкгорст, — промовила я вголос, щоб відігнати напругу, що, до речі, одразу ж вдалося.

Фрау Данкгорст була іпохондричкою, усі мешканці дому повсякчас змушені були рятуватися від неї втечею. Минулого місяця Шпатц

не встигла вчасно змитися і змушена була пів години слухати оповідь про надзвичайно дивну хворобу очей, яка, вочевидь, спіткала фрау Данкгорст. Заплющуючи очі, вона бачила тисячі дрібних комашок перед собою, з чого робила висновок, що її сітківка може будь-якої миті відшаруватись. Фрау кілька разів на тиждень телефонувала у швидку, а якось навіть сама собі діагностувала розрив селезінки.

Я усміхнулася й рішуче відвернулася. От і розібралися. Той тип з учорашньої ночі, напевно, доведений до відчаю санітар, який під покровом ночі роздумував, як би найкраще позбутися фрау Данкгорст.

Я пішла в гараж, відчепила велосипед і за кілька хвилин уже їхала до школи.

Коли я увійшла до класу, учитель англійської вже сидів за столом. Звали його Мортон Тайгер. Волосся його подекуди вже торкнулася сивина, високе чоло та очі, яскраво-сині, тривожні, живі, робили його схожим на англійського аристократа, який помилився епохою. Він, як зазвичай, тримав перед носом книжку, а в другій руці — паруючу чашку чаю. Одягнений він був у старомодний темно-сірий костюм, доповнений світло-блакитним шовковим метеликом. З кишені жакету визирав золотий ланцюжок кишенькового годинника фірми «Тайгерс», я ще жодного разу не бачила викладача без нього.

До того, що на моє нерозбірливе «*Good morning*» він реагував підняттям брови, я вже звикла. Однак його поведінка завжди ображала мене. Одна річ, коли тебе недолюблює вчитель, у предметі якого ти повний нуль. Але в моєму випадку все було навпаки. Англійська могла би бути для мене найлегшим предметом уже хоча б тому, що я завдяки татові виросла двомовною і не мусила, як інші, страждати й зубрити слова.

А на уроках Тайгера цього вистачало. До того ж він не йшов ані за навчальною програмою, ані за змістом наших підручників з англійської. Натомість ми читали короткі оповідання, романи — переважно класичну наукову фантастику або жахи. Як Тайгеру це вдавалося, було для нас усіх загадкою, але, вочевидь, наша сувора директорка не наважувалася бодай у чомусь заважати нашому норавливому викладачеві.

Коли я сіла на своє місце поруч зі С'юз, Тайгер знову зиркнув на мене поверх книжки. Цього разу погляд затримався на мені довше, а чоло прорізала малесенька зморшка.

— Страшно, рятуйте, — сказала С'юз, дивлячись на мене збоку. — Ти замість сніданку наркотиками закинулася? Виглядаєш так, наче тебе пожували й виплюнули.

— Дякую, я теж тебе люблю.

Я вишкрябала з рюкзака свою канцелярію. Клас поволі заповнювався. Коли задзвенів дзвоник, повз мою парту проходив Себастьян.

— Привіт, зомбі, дівочий вечір удався? — кинув на ходу мій колишній. Останні кілька тижнів Себастьян постійно підколював мене, та я відчувала тільки докори совісти. Але сьогодні я розізлилася.

— Поцілуй мене в дупу, — просичала я, стиснувши зуби.

Тайгер розгорнув шкільний журнал.

— *What an interesting remark, Miss Wolf*<sup>5</sup>. Я обов'язково повинен зберегти цю цитату для нащадків. — Він дістав срібну ручку. — Ребекка Вольф розпочала сьогоднішній урок англійської фразою «Поцілуй мене в дупу». — Тайгер не зводив із мене очей. — Ребекко, як сказати «Поцілуй мене в дупу» англійською?

<sup>5</sup> Яке цікаве зауваження, міс Вольф (англ.). (Прим. пер.)

«*Kiss my ass*», — подумала я і спробувала зобразити байдужий вираз обличчя.

— *Eat my shorts*<sup>6</sup>, — почулося ззаду.

<sup>6</sup> З'їж мої шорти (англ.). (Прим. пер.)

Голос Себастьяна. Доки не переїхав до батька в Гамбург, він п'ять років жив зі своєю мамою в Лондоні.

— А ще можна *sod you* або *bigger me*...

— *Lovely, Sebastian, that should be enough for now*<sup>7</sup>, — відповів Тайгер з ідеальним оксфордським акцентом і схвально кивнув Себастьяну.

<sup>7</sup> Чудово, Себастьяне, вистачить на сьогодні (англ.). (Прим. пер.)

— Американська англійська, — продовжив він, кинувши на мене дошкульний погляд, — відрізняється від британського варіанта англійської переважно вимовою та словниковим складом. Ця незначна відмінність простежується в усьому, аж до вульгаризмів. Прикладом, американці віддають перевагу простим фразам або взагалі

не вживають різноманітні мовні звороти британської англійської, як от літературний і вигадливий вираз «*eat my shorts*». На противагу банальному «*kiss my ass*».

Позаду почувся смішок Себастіана.

Погляд Тайгера досі був прикутий до мене. С'юз боляче схопила мене за ногу.

Біль відволікав мене від гніву. Я подумала, чи варто пояснювати Тайгерові, що вираз «*eat my shorts*» Себастіан гарантовано вивчив не в Англії, а з американського мультсеріалу «Сімпсони», але облишила це.

— Перейдімо нарешті до теми нашого уроку.

Тайгер, потягнувши золотий ланцюжок, висмикнув кишеньковий годинник. Дивлячись на нього, учитель, як завжди, примружив ліве око.

— На сьогодні я обрав для вас коротку історію Амброза Ловелла, — повідомив він. — Один із його перших творів. Шейло, будь така ласкава, не відмов мені в допомозі. Звісно, якщо ти можеш ходити в таких чобітках.

Тайгер простягнув Шейлі стосик паперу. Цього разу кутики його губ ледь помітно піднялися вгору.

С'юз поруч мене ледь стримувала сміх, я розслабилася. «Нова жертва — нове щастя», — промайнуло в моїй голові. Хоча у випадку з Шейлою Гамені я була повністю на боці Тайгера. Шейла в білих чобітках на тонісінькій шпильці процокотіла класом, роздаючи копії, вона була схожа на побиту шавку на дибях, але навіть зараз не могла стриматися й вихляла маленькою дупкою.

С'юз узяла аркуш із текстом.

— Нагадай мені, будь ласка, щоб я вступила до нової групи шкільної спільноти. Я не маю нічого проти. Але ж на ній ті білі черевики.

Я міцно стисла губи, щоб не розсміятися, і зосередилася на тексті. *The Bell in the Fog, Ambrose Lovell. Suffolk, England*<sup>8</sup>, 1889–1950.

<sup>8</sup> «Дзвін у тумані», Амброз Ловелл. Саффолк. Англія. 1889–1950 (англ.). (Прим. пер.)

Я не чула про цього письменника доти, доки в нас не почав викладати Тайгер, а тепер знала про цього автора багато. Здавалося, Тайгер мав повну збірку його творів разом з рукописами окремих

незавершених романів, з яких він інколи приносив нам уривки на пробу. Та переважно він читав нам фрагменти коротких оповідань Ловелла.

Якщо чесно, ці уроки були моїми найулюбленішими. Тайгер мав неперевершений голос як для оповідача — низький, глибокий, приємно повільний. Проте сьогодні він попросив Себастіана почитати вголос, ми ж повинні були виділити в тексті всі незнайомі слова та вивчити їх на наступний урок.

В оповіданні Ловелла йшлося про одного англійського лорда, який туманної ночі заблукав у безлюдній місцевості, на болоті, та раптом почув дивний дзвін. Себастіан володів англійською майже так само добре, як наш учитель, і був вправним читцем, та однаково мені було важко сконцентруватися. Щодо сну я точно належала до категорії бабаків. Вісім годин сну — мій звичний мінімум; усе, що менше цієї цифри, завдавало невідвортної шкоди моїй нервовій системі. Думки почали блукати, і до того, як я усвідомила, що відбувається, перед моїми очима знову з'явився той жахливий зелений плюшевий килим зі сну, квітчаста ковдра, друзки скла і багато крові. Та цього разу додалося відчуття, що наді мною хтось схилився, хтось, кого я благала лишити мене в живих.

У скронях боляче стугоніло. Я спробувала заплющити очі, переді мною постала темна фігура, що сперлася на ліхтар і невідривно дивилася вгору, на мене.

Я знову розплющила очі, піт заливав чоло.

Те, що Тайгер знову звернув на мене увагу, ситуацію не покращило. Я спробувала уникнути його погляду, але щось у виразі його очей змінилося. Якби я так добре не знала викладача англійської, то навіть подумала б, що він хвилюється за мене.

— Що з тобою, Беккі? — спитала С'юз під час обідньої перерви.

Ми, як і щодня, стояли біля прилавка «Доріс Дінер» і чекали на своє замовлення.

— Це через Тайгера? От мудак. Чому він так тебе ненавидить? Тільки тому, що твій тато — американець? До речі, що каже про це твій тато? Ти йому про це розповідала? Не хочеш якимось чином попросити його заявитися до Тайгера? Він не планує на Різдво знову приїхати до Німеччини?

Я водночас позіхнула й засміялася. Моя найкраща подруга могла з легкістю поставити тридцять запитань одне за одним, навіть не очікуючи відповіді. Але цього разу вона повернулася до початку:

— Тепер серйозно. Ти чого бліда, наче лорд на туманному болоті з оповідання Ловелла?

— Ти впевнена, що... — спробувала захиститись я.

С'юз узяла свій чікенбургер і картоплю фрі.

— Хочеш глянути в дзеркало? Попроси в Шейли, можливо, вона позичить тобі якесь зі своєї колекції.

— Дякую, С'юз, я в курсі, який у мене сьогодні вигляд. Я хотіла запитати, чи ти впевнена, що хочеш про це почути?

— З глузду з'їхала? Розкажуй давай. Чи це... через нього? Сумуєш за оцим?

С'юз кивнула на столик біля дверей. Там сидів Себастьян, який саме здував пасмо волосся з очей, а навколо нього зібралася вся компанія місцевих стерв. У Себастьяна були густі, закручені вії та найчуттєвіші губи, які я коли-небудь бачила. Минулого літа біля магазина морозива я підійшла до нього і запитала, як смакує на його язичці морозиво-сабайон. Досі не розумію, що тоді на мене найшло. Одразу після цього я істерично захихотіла, бажаючи провалитися крізь землю. Але Себастьян підняв брову і зробив крок до мене. Тоді він відповів на моє запитання.

Я чекала на свій бургер під його ущипливим поглядом, і ці спогади раптом знову ожили для мене. Я знову подумки прожила не лише наш поцілунок, а й цілі місяці, які після мого запитання ми провели з ним разом. Це було добре.

Але дечого в наших стосунках не вистачало. П'ять із половиною тижнів тому я зупинила руку Себастьяна, коли вона почала опускатися нижче під простирадлом, він зазирнув мені в очі й сказав:

— Ти ж боїшся не того, що я тебе скривджу. Ти боїшся, що ти можеш скривдити мене. Тому ти не хочеш зі мною переспати. Правда ж?

Я прихилила голову на плече Себастьяна, але він м'яко відштовхнув мене. Встав і пішов.

Відтоді він знову був із понтовитою Шейлою. Вона липла до нього, як та муха, і, мабуть, Себастьян перестав цьому опиратися.



— Ось твій бургер.

С'юз сунула мені до рук тацю, і ми пішли до нашого столу. Коли ми проходили повз компанію дівчат і Себастіана, Шейла витріщилася на мене так, ніби хотіла самим поглядом відправити на Місяць. Вона ледь не вилізла Себастіану на коліна.

— Гей, Бекк, вибач мені за те, що сталося сьогодні вранці. Я не хотів... — пробурмотів Себастіан.

Це вперше після нашого розриву він назвав мене Бекк.

— Не хотів, але зробив, — прошипіла С'юз. — Зжери наступного разу свої труси від Кельвіна Кляйна, хоч рот буде зайнятий.

Шейла аж рота роззявила. На її рожевий блиск для губ приклеїлися шматочки м'яса.

Себастіан усміхнувся С'юз. Ще коли ми були парою, ці двоє влаштовували словесні перепалки, хоча загалом приязно ставилися одне до одного.

— Так, тепер розкажуй, що сталося?

С'юз сіла навпроти мене за один із задніх столів і злизала з пальців кетчуп. На стіні цокав годинник. Циферблат був у формі бургера, а секундна стрілка — у вигляді картоплі фрі. Я прослідкувала, як вона перемістилася на три, шість, дев'ять...

— Якщо через дві секунди ти не відкриєш рота, я закричу! — пригрозила С'юз, дістаючи скибку огірка із чікенбургера.

Я вмочила шматочок картоплі фрі в кетчуп і почала розповідати, що сталося минулої ночі. Коли я закінчила, мій чікенбургер так і лишився лежати на тарілці неторканий. Він вистиг і виглядав так огидно, що від самого погляду на нього мене починало нудити.

— Він стояв там, унизу, під ліхтарем? І дивився просто у твою кімнату? І ти впевнена, що це був не Себастіан?

С'юз сиділа на підвіконні в моїй кімнаті й дивилася на інший бік вулиці. Себастіан, як і всі інші, зараз був на уроці біології, де фрау Доннер — малесенька викладачка зі щічками як у хом'яка і сивою гулькою — говорила на улюблену тему — *легальні й нелегальні наркотики*.

С'юз умовила мене прогуляти останній урок. Вона ж, змінивши голос, телефонувала в учительську, щоб відпросити нас.

— Абсолютно впевнена, — почувла я власну відповідь.

— Беккі, це дуже моторошно. Хто стоятиме вночі перед чужими вікнами і стежитиме за мешканцями?

С'юз здригнулася. Мій нічний кошмар не вразив її, вона одразу ж назвала його наслідком передозування яблучним струделем, а от історія про незнайомця під ліхтарем дала її фантазії розгулятися донесхочу.

— Може, це той погладжувач, який нещодавно втік із психлікарні?  
— видихнула вона, округливши очі.

— Хто-хто?

С'юз дуже розхвилювалася і почала жувати пасмо волосся.

— Та ти знаєш. Той божевільний із рожевою шкарпеткою замість маски, про нього ще в місцевій газеті минулого тижня писали. Вночі він залазить у кімнати до самотніх жінок і сідає біля них на ліжку. Доки вони сплять, він гладить їхні щоки, а коли вони замріяно розплющують очі, він...

— С'юз! — роздратовалась я. — Можеш не нести таку дурню. Мені від цього краще спатися не буде.

Я стягнула подругу з підвіконня. Усе було дуже дивно. Цілий день мені не йшли із голови мій жахливий сон і дивний силует під моїм вікном. Але коли я поділилася цим, краще мені не стало. Навпаки, чомусь здавалося, що все це величезна помилка. Коли я розповіла всю історію, ці події здалися мені ланцюгом дивних збігів. Але це було не так, не для мене, не із цим дивним відчуттям порожнечі в грудях, яке я й досі не могла собі пояснити.

— Краще розкажи, як пройшла вчора репетиція гурту, — попросила я С'юз.

Подруга, глибоко зітхнувши, повалилася на моє крісло-мішок, і темою наступної години став Дімо Ямал — соліст шкільного гурту «Лікар Ні та хворі медсестри» і за сумісництвом мрія безсонних ночей С'юз. За моїми мірками Дімо був той ще пихатий засранець, але цю думку я завбачливо тримала при собі, бо ж С'юз ніколи мене б не послухала.

Три місяці тому Дімо відібрав мою подругу до елітного кола беквокалісток гурту. Відтоді С'юз почала брати уроки співів і всерйоз розглядала ідею зробити пластичну операцію. Для мене завжди було

загадкою, чому люди найбільше уваги приділяють саме тому, на що найменше можуть вплинути. До того ж у тому, що стосується зовнішності, доля обдарувала С'юз не менш щедро, ніж Себастьяна.

Візуально С'юз була повною моєю протилежністю. Хоча це й не означає, що я поруч із нею відчувала себе гидким каченям, проте з моїми округлими стегнами, міцними ногами і великими грудьми я, напевно, була живим кошмаром усіх дівчат, повернутих на дістах. Я була схожою на тата — темноволоса і кароока. С'юз натомість же мала біляве кучеряве волосся, що спадало нижче талії, світло-зелені очі й фігуру ельфа.

Про її єдиний недолік знали лише четверо людей в усьому світі: гінеколог С'юз, її мама, Янне і я. С'юз мала груди різного розміру. Права чашечка була десь В/С, а ліва — А.

Щоб вирівняти різницю, вона замовляла спеціальні бюстгальтери, одна чашечка в яких була заповнена матеріалом, схожим на гуму.

Завдяки цьому С'юз навіть могла носити вузькі футболки, і ніхто не помічав різниці. Однак сама вона невимовно від цього страждала. На заняттях із фізкультури вона завжди останньою виходила з переодягальні зі мною в якості тілоохоронця, а скільки годин ми провели на інтернет-форумах, я навіть злічити не можу.

До цього часу я вже напам'ять знала всі нечисленні аргументи за пластичну операцію на грудях. Аргументи проти збирали ми з Янне.

С'юз в усіх подробицях і з абсолютним захопленням розповіла мені про пісні Дімо, про голос Дімо, сідниці Дімо і родимку на чолі Дімо, і ми знову неминуче повернулися до її комплексу, і я вкотре спробувала щастя, розповівши їй про дівчину, котрій не пощастило ще більше. Та спроба була марною.

С'юз вистрілила контраргументом, ніби з пістолета:

— Ліліт Гопф уже народилася з рильцем, у неї було часу розміром у ціле життя, щоби звикнути до цього. Мої груди все життя були однаковісінькими, але чому, заради всього святого, правій щось не сподобалося і вона продовжила рости?

— Поглянь на це з іншого боку, — спробувала пожартувати я. — Якщо Дімо подобаються маленькі груди, він буде задоволений, якщо ж Дімо подобаються великі груди, він однаково буде щасливий. Ти, так би мовити, два в одному.

С'юз схрестила руки перед ненависною частиною тіла.

— Дуже смішно, краще помру старою дівочою, ніж дозволю Дімо дізнатися про моє каліцтво. Якби ж то в мене був рак, я принаймні мала б якесь виправдання, а так...

— С'юз! Ти ж це не серйозно?

— Серйозно!

Коли справа стосувалася її грудей, С'юз не знала меж. Але ніхто не сприймав це як образу, на С'юз просто неможливо було сердитися довше п'яти хвилин.

Коли С'юз трохи заспокоїлась, ми полазили на ютубі, послушали новий диск репера *Coolio* «*Steal Hear*» і надіслали з телефону її мами повідомлення податковому консультанту з проханням про допомогу. Ці двоє вже пів року крутили роман. Через це батько С'юз кілька тижнів тому пішов із дому, і С'юз ненавиділа нового маминого коханця, наче чуму. Вона диктувала мені, бо я швидше друкувала:

— «Любий, у мене пробите колесо. Я у придорожньому кафе, перша траса з Ганноверу. Техпідтримка приїде лише через три години. Можеш мене врятувати? Страшенно сумую за тобою. Твій равличок».

— Равличок? — пирснула я.

Мама С'юз, тонка, як тростинка, жінка, проводила в Ганновері семінари з тайм-менеджменту.

— Вона називає себе равличком? А де вона насправді?

— Лежить в ліжку застуджена, — відповіла С'юз, триумфально усміхаючись.

Вона вихопила в мене з рук телефон і натиснула «Відправити».

— Закладаємося, що за десять секунд він уже напише відповідь?

С'юз поклала телефон на долоню — і негайно ж надійшла відповідь.

«Уже в дорозі. Лишайся на місці, порятунок близько. Твій податковий жеребець».

Я зиркнула на дисплей. Він таки дійсно написав «податковий жеребець»?

— Мене зараз знудить, — сказала я і подумки подякувала небесам за те, що вберегли мене від таких сімейних негараздів.

У С'юз були проблеми серйозніші, ніж груди різного розміру, але мене тішило, що принаймні великі труднощі вона сприймала з гумором.

Уявивши, як податковий жеребець равлика сідає в спортивну машину і на швидкості двісті кілометрів на годину мчить до Ганноверу, ми попадали зо сміху. У колонках *Coolio* репував «*Keep it Gangsta*». Коли Янне прийшла з роботи і зазирнула до кімнати, ми одразу ж розповіли їй про СМС.

Вона теж не стримала сміху.

— Якщо твоя закохана мама розізлиться, пам'ятай, С'юз, ми завжди готові тебе прихистити.

С'юз кивнула. Я вже давно здогадувалася, що Янне була тією мамою, яку завжди хотіла мати С'юз. Ми зі С'юз дружили з початкової школи, і наша квартира була для неї майже другим домом.

Я саме принесла нам із кухні дві тарілки з кішем, коли задзвонив мій телефон. Це був батько Себастіана. Він мав власну кейтерінгову компанію, і ще на початку року Себастіан знайшов для мене там роботу. Я допомагала на різних заходах увечері або на вихідних, але на сьогодні жодних заходів заплановано не було.

— Боже, як добре, що ти відповіла! — видихнув батько Себастіана. Його голос звучав настільки напружено, що здавалося, його от-от звалить інфаркт. — У нас святкове відкриття, суперважливий клієнт! А одна з офіціанток захворіла, можеш терміново її замінити? Магазин називається «Сяйво». Це в торговельному центрі «Штільверк» на вулиці Грроссе-Ельбштрассе. Початок о дев'ятнадцятій. Подвійна оплата за годину, відмова не приймається. То що скажеш?

Я погодилася, хоча досі почувалася зле після минулої ночі й дуже хотіла раніше лягти спати. Але батько Себастіана по телефону здався таким пригніченим, що я не змогла переступити через себе і відмовити йому. С'юз пішла, я знову прийняла душ, але цього разу крижаний, попередила Янне, що повернуся об одинадцятій, і вийшла з дому.

«Сяйво» (як уже зрозуміло з назви) був магазином світильників у «Штільверку» — доволі хіпстерському торговельному центрі в районі ринку Фішмаркт. Коли я прийшла, гості вже зібралися. Батько Себастіана кинув мені форму, яку замовив клієнт, і я поспішно перевдягнулася у вбиральні. Чорна коротка сукенка з глибоким декольте, білий фартух і до того ж іще височенні підбори. Нормально? А можна було ще вульгарніше?

Та я була надто втомленою, щоб сердитися. Поглянувши на себе в дзеркало, я злякалася власного відображення. Очі червоні й запалені, шкіра біла, мов крейда, а мої зазвичай круглі щоки зовсім впали. Я пощипала себе за щоки та взялася до роботи.

Серед гостей були чоловіки й жінки за сорок, яких Шпатц зараховувала до категорії снобів-новобогатків. Вони стояли в залі, сиділи на м'яких червоних диванчиках або хромованих барних стільцях, чекаючи на канапе, які я разом із двома іншими дівчатами-офіціантками подавала.

Біля прилавка почала грати жива музика. Дует двох розряджених співачок спробував відродити пісню гурту *ABBA* «*Lovelight*», а всі світильники в магазині, які до того випромінювали приємне приглушене світло, увімкнули на повну — сотні дизайнерських ламп змагалися за увагу відвідувачів. Бра, торшери, настільні лампи і люстри всіх можливих розмірів і форм.

Яскраве світло боляче різнуло по моїх нервах, та й багатьом іншим відвідувачам було не набагато краще. Сам магазин, величезний лофт із кам'яною підлогою і високою стелею, був забитий майже вщент.

Стиснувши зуби, я лавірувала серед натовпу. Уже за саме вбрання я заслужила на потрійну оплату. Туфлі тиснули, сукня колола, а якийсь лисий чоловічок у смугастому костюмі неприховано зазірав мені в декольте, доки набирив із моєї таці мармурові яйця, китайські фрикадельки та шашлики з креветок. Найбільше я хотіла врзати йому тацею по голові. «Якщо пекло існує, такі чоловіки, як цей, будуть там у першому ряду», — гидливо подумала я.

— Чому він на тебе так витріщається? Твій знайомий? — прошепотіла мені на вухо рудоволоса офіціантка, коли ми перетнулися.

Я вже збиралася розлючено похитати головою, аж раптом помітила, що офіціантка говорила не про лисого чоловіка, а вказувала зовсім в іншому напрямку.

І тоді воно знову з'явилося. Дивне відчуття спокою глибоко всередині мене. Я відчула це до того, як побачила його.

Він стояв у далекому кутку магазину, обіпершись на стіну. Я одразу ж упізнала бліде обличчя і чорне волосся. Тепер я змогла розгледіти, що це молодий хлопець, можливо, трохи старший за Себастіана, але ненабагато. Поруч із ним нікого не було. Величезний

торшер зліва від нього мав вигляд дерева, його лампи десятками малесеньких листочків із білого скла висіли на металевих сучках і гілках над хлопцем. Інші гості ходили залом, розмахували руками, зупинялися одне біля одного або запихали до рота закуски — його ж поведінка була такою спокійною, ніби він позував для портрета невидимому художникові. Навіть погляд його був нерухомий. Він був спрямований і прикутий до мене і тільки до мене, ніби більше й не було нікого в магазині.

— Хто ж він? — шепотіла моя колега. — На гостя не схожий. Такий пошарпаний. — Вона засміялася. — Але це навіть сексі. Як же він увійшов?

Я хотіла щось сказати, але слова застрягли в горлі.

Хлопець був худий, майже кістлявий, але мав якусь котячу грацію. Трохи розтріпане дуже чорне волосся, гострі риси обличчя. Чорний светр із діркою на лівому лікті й подерті джинси, які щільно облягали стегна. Але слово «пошарпаний» йому не пасувало.

Він просто виглядав чужим. Інакшим.

Мій погляд знову ковзнув по його тонкому обличчі. Він і досі невідривно дивився на мене. Я не могла розгледіти, були його очі карими чи блакитними, але темні тіні під ними я бачила аж звідси. У нього були високі вилиці. Зненацька з глибини пам'яті зринуло дурнувате опитування, на яке С'юз нещодавно наштовхнулася в інтернеті: «Гей, дівчата, чи вважаєте ви високі вилиці у хлопців сексуальними?»

У цьому випадку — так.

Та справа була не в зовнішності. Хоча і в ній також. Було й дещо інше — дивна, майже гарячкова енергія, неспокій, який він випромінював, не рухаючись із місця. Досі мені було холодно від втоми, тепер же стало гаряче.

Дует дівчат співав: «*Everything around you is lovelight, you're shining like a star in the night, I won't let you out of my sight...*»<sup>2</sup>, і незнайомиць іронічно посміхнувся самими кутиками губ.

<sup>2</sup> Пісня гурту ABBA «*Lovelight*» — «Світло кохання»: «Усе навколо тебе — світло кохання, ти сяєш, наче зірка в ночі, я не припиню дивитись на тебе». (Прим. пер.)

— Гей, лялю, можна мені ще фініків у беконі?

Я здригнулася. Переді мною знову стояв лисий чоловічок і затуляв мені огляд.

Моя колега тим часом зникла в натовпі. Огидний тип жадібно схопив фінік із моєї таці й абсолютно зумисно впустив його в моє декольте.

— Отакої! Перепрошую, дозвольте я вам...

Лисий простягнув до мене пальці-сосиски та завмер у цьому русі. Чиясь рука схопила його за карк. Це був невідомий юнак. Він стояв просто позаду лисого чоловіка, чорне волосся падало йому на чоло, і я не могла як слід розгледіти його обличчя.

— Дай дівчині спокій, інакше пошкодуєш.

Голос цього хлопця звучав тихо, низько, майже зривався на хрип, наче ним давно не користувалися. І в ньому вчувалися загрозливі нотки.

Лисий чоловік важко сапнув повітря, а я впустила тацю. Вона з жахливим дзенькотом впала на підлогу. Хтось із гостей, якась жінка, голосно скрикнула, і за секунду біля мене вже був батько Себастіана.

Негайно ж зчинився переполох, а коли я оговталася, незнайомец безслідно зник.

Гурт заграв нову пісню, потім власник магазину виступив із промовою:

— Шановні гості, для мене честь вітати вас сьогодні тут... бла-бла-бла...

Якось я допрацювала вечір, а коли вже по одинадцятій вийшла на свіже повітря, то ледве трималася на ногах від виснаження. У моїй кишені лежала купюра в сто євро — компенсація від батька Себастіана за маленьку неприємність із лисим чоловічком, якого, звісно ж, не вигнали зі свята урочистого відкриття.

— Таксі викликала?

Чиясь рука лягла мені на плече. Цього разу я скрикнула. Біля мене стояв Себастіан і усміхався, відкидаючи біляве волосся з чола. Та мій страх і досі був більшим за здивування від зустрічі з колишнім хлопцем.

— Ти з глузду з'їхав? Так підкрадатися! Смерті моєї хочеш?

Він усміхнувся ще осяйніше.

— Навпаки. Мене прислали тобі на порятунок. Мій старий зателефонував мені. Сказав, що я маю відвезти тебе додому, щоб



дорогою тебе не викрав жоден незнайомець. Тож поїхали, сідай.

Себастьян простягнув мені шолом, і я сіла позаду нього на його скутер «Веспа». Я обхопила його руками за талію, поклавши голову на спину. З-під шолома Себастьяна визирало волосся і лоскотало мені носа. Я трималася так міцно, як тільки могла, але відчуття порожнечі знову повернулося й було таким же сильним, як і минулого вечора. Здавалося, ніби мені в грудях просвердлили діру.

— Гей, Бекк! Мені слід хвилюватися за тебе? Ти якось кепсько виглядаєш, — сказав Себастьян, коли ми прощалися, стоячи біля мого дому.

Він узяв моє обличчя в долоні. Пальці його були крижаними, але цей доторк налякав його не менше, ніж мене.

— Ти вся гориш, — мовив він і стурбовано подивився на мене. — У тебе жар?

Я мовчки похитала головою. Позаду нас зупинилась автівка, світло її фар упало на обличчя Себастьяна. Це вперше ми знову опинилися так близько. Його погляд допитливо розглядав мене, і я знала, що він шукає. Я радо би йому це дала, але не могла, не після того, що сьогодні сталося.

Моє вікно було темним, я відчула, як тихо, майже непомітно зростає в мені паніка. Цього було досить, щоб я сказала дещо жахливо неправильне.

— Себастьяне?

— Угу.

— Лишишся сьогодні в мене?

## Рекомендована література



[Лист до короля](#)

Перейти до категорії  
**Фентезі**

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**